

Az elegia mindinkább kezdé elveszteni egyedi jellemét s a hanyatlást már az utoljára említett pár költőnél észleltük, érintettük. Az elegia valódi kora a persa háborúkkal lejárt, a mi azután következett, az csak gyöngé másolat, gyarló utánzás teremtő erő, ízles és igazi tartalmasság nélkül. E korban az elegia nem lelkesültségből, nem a való életből merítette életszövedékeit; az alak tisztasága és csínja, szóval a külsőség az, mi, csaknem minden egyebet kirekesztőleg, figyelemben részesült. Tudósok, nem költők írnak most elegiát, költött mindenki, lett legyen bárminő állású, tudós vagy művész, ifju vagy családapa, képzett vagy műveletlen, költött mindenki kötelességszerűleg. S minden művön, mely e korból való, meglátszik a tudományosság, már akár valódi akár ál is az, ezt szintén lehették a költeményekre. Akárminő tárgyarányomták ezt a tudomány-fitogtató bélyeget. — Mindent összevéve: az elegia ez időben az álvirágzás korát élte.

Dr. BOROS GÁBOR.

PETRARCÁBÓL.

Hogy irigyellek, kapzsi föld, ma téged,
 Mely öleled, kit látnom nem szabad már!
 Melynél a harc közt békét lelt a lélek,
 A szende képet ott fogod magadnál!

Hogy irigyellek, Ég, mely befogadtad,
 S lelkét mohóan tenszívedre zárod!
 Mig édes tagjai itt lenn maradtak,
 Az ritka szívnek tárt honodba szállott!

Hogy irigyellek, szellemek az égben,
 Kik ott lehettek mostan is a' mellett,
 A kit keresve annyi vágytul égtem!
 Halál, halál! téged is irigyellek!

Mikor te gyöngé életét kioltád,
 Ki lett az oltva itt is, enszívemben,
 Gyönyörrel nézed azt a bűvös orcát,
 S hogy nézzem én is, nem szólítasz engem!

RADÓ A.